

schakel het uur uit
wurg de minuten
bind de strijd aan
met de wijzers
en vang de tijd
die te mooi is om
voorbij te gaan

BEWEGINGEN

Poëzie is een vorm van bewegen. Ze slaat een brug tussen de dichter en de lezer, want elk gedicht is een ontmoeting: soms klein en intiem, soms groots en meeslepend. In een gedicht overstijgen woorden de grenzen van het gewone taalgebruik. Ze openen een wereld van interpretaties en ontgrendelt de poort naar het onuitgesprokene. Het stoot, streelt, laat ons stilstaan, terugkeren of doorgaan.

Deze dynamiek zien we niet alleen in poëzie. We zien het ook in ons leven. Of we nu moeiteloos door de dagen dansen of worstelen met de nachten, de manier waarop we omgaan met emoties, bepaalt wie we zijn en wie we zullen worden. Stilte, geluid, geluk, verdriet, liefde, erotiek, kwetsuren en loutering zijn aspecten die elkaar beïnvloeden. Of we breken uit zoals een storm of we stromen zoals het water, maar beide zijn geschenken die aanzetten tot verandering en groei. Terwijl deuren sluiten, worden ramen geopend waardoor nieuwe veerkracht ons bereikt. Zoals de zon zonnevlekken heeft en de maan maankraters, zo zijn de scheurtjes in onze muren onze littekens. Geen littekens? Dan leefde je niet voluit.

Niemand ontsnapt aan het onvermijdelijke. Om het gelukskasteel binnen te treden, moeten we de slotgracht oversteken, hopen dat de ophaalbrug ons zal dragen. Elke beweging draagt in zich de kennis van het verleden en het inzicht voor de toekomst. Je hebt een naam, een lied, een droom en slechts één leven. Wat voorbij is, is voorbij en hinkt achter je aan. Laat het los en omarm het. Wat komt, komt naar je toe.

Beweeg, het leven wacht niet.

Marleen

BEWEGING I

ik beschrijf
het geluid van stilte
dat knalt of dwingt tot rust
de kracht van het niets
de pijn en pret in zwijgen verpakt
de uitgestrekte tonen
van horizontale lijnen
als harten stoppen met kloppen

maar ook de toon van geluid
de golven springend
als hengsten in de branding
de regen kletsend tegen het venster
de plop van kiemend zaad
het mussenkoor boven bladgeruis
de klik van de sleutel
in het slot van thuiskomen

PRELUDE

bij zonsopgang spreidt de dag de veren
licht zal onze huid kristalliseren
parken zullen pronken
het gooien op een akkoordje
met een treurwilg
die liever waterval wordt

ook torens zullen trots
de kop opsteken en uit de huizen
- als kleintjes sabbelend aan de duim -
glippen we als slib
uit onze oevers
de dag tegemoet

OCHTEND

tijd dringt door de kamer
licht op sta op slaapkop sta op
en rek en strek en strijk
de dromen glad onder de dekens
schud je krab je geeuw je
tot je teer wordt
niet zwart maar teder
met de d die je raapt uit moed
verjaagt demonen
op staande voet soms lamlendig
soms behendig en strek
dan de schouders tot sta recht
sta terecht sta recht en stem
je stem tot stroom sta onder stoom
sop je in en schrob de nacht weg
met het goud van de morgenstond

bij vlagen bladert wind partituren door mijn haren
daar hou ik van -niet van het kleumen
maar van de rapsodie die walsgewijs het kreupelhout
kraakt zoals de kare kare kiet kiet
stijgend uit het wa-waanzinnige riet

vaak vallen verzen als vlokken
klepelen klokken uit de kerktoren
tijd slaat altijd op tijd en soms
ben ik het noorden -mijn woorden- kwijt
ze blijven steken in mijn onstuimigheid

*-verdomd er hangt muziek in de lucht en in een poging te componeren
krijg ik geen noot op papier dus pingpong ik met de plingplong en dwing
drup te kletsen tegen drop in een zwepende regenzucht vragend aan het
venster of ik alles wegschrobben mag want na regen komt regenachtig
vertelt Van Dale en dan is er nog het hagelgordijn dat een refrein woedt
met woe-woorden als op woensdag kletst het woeste ouwe wijven-*

verlicht walsen laag tikkende takken mijn woede weg
daar en dan onder het defilé van wolkenrokken
last de muze een metafoor
een verbazing en een duizeling in
hoor de fluistering
poëziekelijk magisch vollemaans
